

[Finansministeren.]

støttelov giver hjemmel til, nemlig at man berigtiger med obligationer, men sådan, at bygherren får det fulde provenu af lånet? Hvis det er det sidste, det ærede medlem tænker på, så er ordningen med at berigtige med obligationer ikke så indgribende, at den øver nogen afgørende indflydelse på den kommende tids finans- og kreditpolitik, hvortil kommer, at det ærede medlem jo i sin antiinflationsplan har foreslået, at samtidig med at der skulle berigtiges med obligationer, skulle statens overskud ned sættes med 300-400 mill. kr., og så vil statens pengebehov ikke blive, som det er påstået, spor mindre ved at berigtige med obligationer. Det bliver akkurat det samme som hidtil.

Thorkil Kristensen: Ved første behandling udtalte det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, at hvis det kom til at knibe med hans forståelse af den konservative plan i udvalget, ville han appellere til mig om bistand. Der var nogle meget venlige bemærkninger derom i det ærede medlems sidste replik ved første behandling. Jeg har efter bedste evne forsøgt i udvalget at yde denne bistand. Den er bl. a. kommet til at gå ud på at prøve på at forklare, at den konservative skitse, så vidt jeg forstod den, ikke var noget alternativ til spareplanerne. Det har også været de konservatives eget standpunkt, og nu har vi her fra talerstolen fået at vide, at denne plan i øvrigt, sådan som vi også fik det at vide i udvalget, overhovedet ikke er aktuel i det første års tid, fordi den er knyttet til en udbetalingsform for boligstøttelån, som den højtærede boligminister jo har afskåret sig fra ved den form, han har givet sit cirkulære og sine tilsagnsskrivelser. Det var derfor klart for alle, der ville se, at spørgsmålet, om vi skulle have sparebeviser i det kommende finansår, i hvert fald ikke kunne være afhængigt af den konservative plan. Det var det, jeg søgte at forklare i udvalget, og det tror jeg også nok det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, når det kommer til stykket, vil indrømme.

Det ærede medlem kunne ikke lide, at jeg sagde, at det radikale ventsre ikke ville bekende kulør med hensyn til sparebeviserne før valget. Når jeg sagde dette — og

jeg skal indrømme, at jeg nødig siger den slags ting — var det, fordi jeg tror, at det dækkede den almindelige opfattelse i udvalget den fredag morgen, da det radikale venstre meddelte sit krav om udsættelse. Men jeg vil gerne spørge det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard: hvis hensigten ikke på denne måde var at skubbe afgørelsen ud, hvorfor ventede det radikale venstre så til den næstsidste eftermiddag med at bede om de oplysninger vedrørende sparebeviser, om hvilke man nu bagefter siger, at der ikke har været tid til at få dem? Og hvorfor ventede man ikke engang den allersidste morgen med at meddele sit standpunkt om udsættelse, indtil man havde fået svar på de spørgsmål, man selv havde stillet den foregående eftermiddag?

Hvad er egentlig meningen med, at man torsdag eftermiddag udtaler, at når man skal til at drøfte det pågældende spørgsmål, må man have visse spørgsmål klarert, og at man så den næste morgen ikke afventer svar på disse spørgsmål, men med det samme erklærer, at man ønsker hele spørgsmålet udsat?

Nu forsøgte den højtærede finansminister at komme det radikale venstre til hjælp, og det er jo meget venligt. Når den højtærede finansminister siger, at ved forlængelsen i fjor kunne man ikke vide, om disse afgifter skulle gælde uforandret i det nu kommende finansår, indrømmer jeg, at denne udtalelse formelt er rigtig, men jeg tror at kende den højtærede finansminister og hans vurdering af vor økonomi godt nok til, at jeg tør sige, at han i hvert tilfælde for sit vedkommende var overbevist om, at der ville være brug for disse afgifter i det fulde omfang også i det nu kommende finansår. At jeg for mit vedkommende havde den opfattelse, har jeg klart givet til kende ved behandlingen af den pågældende lov i fjor.

Den højtærede finansminister siger derefter, at socialdemokratiet altid har været principielt imod indgreb i pristalsberegningen. Ja, det kan man jo sagtens sige. Vi gør tit i nødsituationer noget, som vi principielt ikke holder af, men jeg henviser altså til, at der her var 4 tilfælde, hvor socialdemokratiet i praktisk politik under hensyn til den foreliggende situation dog var villigt til at gribe ind i pristalsberegningen. Man kan sige, at nogle af disse situationer var ekstra-